

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121531996
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:6121531996.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35724803, zastúpeného splnomocnenkyňou: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53255739, proti žalovanej: A. B. C., D. E., nar. XX. XXXXXX XXXX, trvalo bytom F., E. XXXX/X, o zaplatenie 8.711,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 14. novembra 2024 č. k. 30Csp/43/2022-300, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) I. žalobu zamietol; II. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 7 ods. 1 a 2, ods. 16, ods. 17 písm. b/, ods. 19 až 21, ods. 27, ods. 40, ods. 41 písm. a/, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1, § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“); § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 92 ods. 8 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len „ZoB“). Vecne dôvodil, že žalobca sa na základe skutočností uvedených v žalobe doručenej Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.711,94 eur s prísl. a náhradu trov konania. V žalobe tvrdil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.6.2021 postúpil postupca (Slovenská sporiteľňa, a. s.) na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 7.9.2018 Zmluvu č. 5149165703, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ust. § 497 až 507 z. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a ZoSÚ. Žalovaná napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ju postupca v súlade s ust. § 53 ods. 9 O.z. upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bola súčasne upozornená v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca k 10.8.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovanú na

úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu 11.606,46 eur, ktorá pozostávala z istiny 8.653,24 eur, z riadneho úroku 2.558,84 eur, z úroku z omeškania 335,68 eur a z poplatkov 58,70 eur, v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná po postúpení pohľadávky nevykonala žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu 11.606,46 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru 8.653,24 eur, z neuhradeného riadneho úroku 2.558,84 eur, z neuhradeného úroku z omeškania 335,68 eur a z neuhradených poplatkov 58,70 eur. Zároveň si uplatnil úrok z omeškania počnúc dňom 23.6.2021, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Vo vyjadrení zo dňa 17.1.2023 doplnil, že existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra dňa 27.8.2018, z ktorého je zrejmé, že spotrebiteľ mal v čase poskytnutia úveru existujúce záväzky s mesačným úverovým zaťažením v sume 143 eur. Podľa čl. II ods. 1 zmluvy bol záväzok v sume 110,20 eur vyplatený úverom, ktorý je predmetom tohto konania. S touto sumou úverového zaťaženia teda postupca nepočítal. V rámci výpočtu DSTI veriteľ v súlade s Opatrením k výške existujúcich splátok (33 eur) pripočítal sumu splátky poskytovaného úveru vo výške 169,21 eur. Pri výpočte DSTI teda veriteľ počítal s mesačným úverovým zaťažením vo výške 202,21 eur. Príjem spotrebiteľa bol overený na základe interných informácií postupcu (žalovaná mala vedený účet u postupcu). Veriteľ na základe tohto interného postupu overil čistý príjem vo výške 762 eur a výsledkom overenia príjmu bol jednoznačný záver o dostatočnom vymeriavacom základe spotrebiteľa a zamestnanie u zamestnávateľa G.: XXXXXXXX od 1.9.2014. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa, nakoľko žalovaná deklarovala stav rozvedená a jedného člena domácnosti. Životné minimum na členov domácnosti brané do úvahy pri výpočte DSTI ku dňu poskytnutia úveru bolo teda 200 eur (199,48 eur pre spotrebiteľa). S poukazom na uvedené veriteľ postupoval v súlade so ZoSÚ a Opatrením, a riadne overil schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver.

Súd prvej inštancie o žalobe žalobcu rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 30Csp/43/2022-155 z 24.1.2023 tak, že žalobu zamietol, o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 10CoCsp/19/2023-206 zo 14.5.2024 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a tiež k záveru o bezúčelnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru (poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 7.9.2018) z dôvodu hrubého porušenia povinnosti dodávateľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, predčasne, nezohľadniac argumentáciu žalobcu (uvedenú vo Vyjadrení k výzve zo dňa 17.1.2023, najmä ukazovateľ DSTI, a na pojednávaní dňa 24.1.2023) o zákonnej regulácii posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa ust. § 7 ods. 1 až 42 ZoSÚ, ako aj Opatrením Národnej banky Slovenska č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (upravujúceho, okrem iného, v ust. § 5 požiadavky na zisťovanie informácií a predkladanie dokladov o príjmoch spotrebiteľa na účely overovania údajov o príjmoch spotrebiteľa), s ktorou sa riadne nevysporiadal. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa jeho názoru nie je zrejmé ani vyhodnotenie posudzovania bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou podľa jednotlivých zákonných kritérií v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, tiež s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, ako i výsledky zisťovania dĺžky obdobia príjmu žiadateľa o úver. Súd prvej inštancie nešpecifikoval dostatočne nedostatky v súvislosti so svojím záverom o zisťovaní osobných pomerov žalovanej ako žiadateľa o úver a neaplikoval ust. § 7 ods. 20 a ods. 41 písm. a/ ZoSÚ a Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017. K odvolacej argumentácii žalobcu o absencii kvalifikovaného popretia tvrdení žalobcu zo strany žalovanej v danom spore odvolací súd uviedol, že zmyslom procesnej úpravy spotrebiteľských sporov (ako sporov s ochranou slabšej strany) podľa § 290 CSP a nasl. je ochrana a posilnenie procesného postavenia spotrebiteľa, nie dodávateľa. Princíp kontradiktórnosti konania (čl. 8), v zmysle ktorého sú strany povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi (v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu), je v spotrebiteľských sporoch oslabený. Tento princíp súvisí s unesením bremena tvrdenia a bremena dôkazu, ktoré sú nevyhnutné pre úspech v spore. V spotrebiteľských sporoch však v zmysle ust. § 295 CSP platí, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (súd môže považovať aj vykonanie dôkazného prostriedku za nevyhnutné v prípade vyvrátenia skutočností preukazovaných stranou dodávateľa, môže tak z vlastnej

iniciatívy bez návrhu vykonať dôkazy, ktoré budú v prospech spotrebiteľa). Pokiaľ ide o preukázanie aktívnej vecnej legitímácie, ktorú súd skúma ex offa, niesol žalobca bremeno tvrdenia ako i dôkazné bremeno preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore.

Súd prvej inštancie dôvodil, že v spore postupoval v zmysle intencií rozhodnutia odvolacieho súdu (posúdiť splnenie zákonom stanovenej povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovanou, nielen na základe zákonnej regulácie v ust. § 7, § 11 ods. 2 ZoSÚ, ale aj vykonávacieho predpisu - Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver). Na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovanú. Pojednávanie sa nezúčastnila žalovaná, iba právny zástupca žalobcu, z vyjadrenia ktorého vyplynulo, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá, keď mal za to, že súd nedostatočným spôsobom vyhodnotil dôkaz postupcu založený v spise, ktorý pojednával o príjmoch a výdavkoch žalovanej, jej osobnom stave a na druhej strane deklaroval nahliadnutia do príslušných databáz, napr. úverový register a Sociálna poisťovňa. Poukazoval, že na základe bankou vykonaného výpočtu vyšiel ukazovateľ schopnosti splácať úver vo výške 0,30, pričom max. hodnota nesmela prekročiť hodnotu 0,80. S poukazom na uvedené dôvodil, že postupca bonitu skúmal dostatočne. Doplnil, že žalovaná úver spočiatku splácala pravidelne, keď prvá splátka dňa 2.10.2018 bola až v sume 1.000 eur, preto nemožno mať pochybnosti o tom, že by žalovaná úver splácať nevládala. V tej súvislosti tvrdil, že žalovaná nemala nedostatočné príjmy na splácanie tohto úveru, resp. že by jej mesačné príjmy nepostačovali ani na mesačnú splátku v zmysle zmluvy, a že v listine označenej ako výpočet primárnej návratnosti sú uvedené údaje, ktoré mal postupca priamo od žalovanej. Podľa jeho názoru zákon neukladá žalobcovi povinnosť skúmať konkrétne mesačné výdavky, napr. na plyn, elektrinu, vodu, ošatné, atď., keďže z objektívnych dôvodov postupca, resp. veriteľ, k takýmto údajom nemá možnosť ako sa ich dozvedieť, a preto je v ust. § 7 ods. 2 ZoSÚ stanovená povinnosť aj spotrebiteľom, aby ak takéto výdavky existujú, ich svojmu veriteľovi uviedli, a ak tak nespravia, veriteľ postupuje v zmysle opatrenia NBS tak, že zohľadní minimálne životné mesačné nároky, ktoré sú opatrením NBS prezentované ako paušálna suma životného minima. Veriteľ tak aj spravil, pričom zohľadnil paušálne výdavky žalovanej. Ohľadne životných potrieb špecifikovaných v listine výpočet primárnej návratnosti uviedol, že suma 200 eur (označená ako životné potreby) predstavuje sumu týchto paušálnych výdavkov. Veriteľ zohľadňoval sumu životného minima a členov jej domácnosti, nakoľko žalovaná deklarovala stav rozvedená a mala jedného člena domácnosti. Životné minimum na členov domácnosti brané do úvahy pri výpočte DTSI ku dňu poskytnutia úveru bolo 200 eur, avšak ako už žalobca v jeho podaní poukazoval, presne to bolo 199,48 eur pre spotrebiteľa a zvyšná suma bola pre ďalšieho člena v domácnosti (?). Ďalej uviedol, že veriteľ nemal vedomosť, či žalovaná býva vo vlastnej nehnuteľnosti, keď postupca disponoval údajmi, ktoré vyplývajú z listiny výpočet primárnej návratnosti s tým, že informácie získané z registrov sú taktiež pretavené v tejto listine. V rámci skutkového stavu súd v prejednávaní veci zistil, že Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 7.9.2018 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver v sume 10.000 eur (na konsolidáciu existujúcich záväzkov vo výške 5.889,10 eur a zvyšok úveru nemal žiadne účelové použitie), a ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach (96) po 169,21 eur, pri celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť 16.242,78 eur, s úrokovou sadzbou 11,10% p. a., RPMN 13,93%. Z dôvodu nesplácania úveru žalovanou riadne a včas, právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú výzvou zo dňa 9.7.2020, aby uhradila dlžnú sumu (2.306,30 eur) najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy s upozornením, že ak dlžnú sumu neuhradí, je banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Keďže žalovaná na výzvu nereagovala, právny predchodca žalobcu ku dňu 10.8.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Dňa 22.6.2021 uzatvorili Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava ako postupca a žalobca ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej bola na žalobcu postúpená pohľadávka voči žalovanej zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 7.9.2018. Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava ako postupca listom zo dňa 29.6.2021 oznámila žalovanej postúpenie tejto pohľadávky na žalobcu. Žalobca k postupu overenia bonity doložil doklady: internú listinu (postupcu) výpočet primárnej návratnosti. Žiadne iné doklady/listiny nepredložil.

Ďalej súd dôvodil, že hoci žalobca predložil internú listinu postupcu označenú ako výpočet primárnej návratnosti, v tejto sa len uvádza (bez doloženia potrebných dôkazov), že veriteľ mal overiť informácie o výške príjmu dlžníka 762 eur (na základe interných informácií), získať informácie o existujúcich záväzkoch (výške vyplácaných a nevyplácaných záväzkov, nie je však zrejmé odkiaľ mali byť získané) 143 eur, výške splátky k úveru (134 eur), rodinný stav, počet členov domácnosti, životné potreby (200 eur), absentujú výstupy z potrebných registrov, ako aj interné výstupy preukazujúce príjem žalovanej

(keďže žalobca tvrdil, že informácie o výške príjmu získal na základe interných informácií). Od žalovanej veriteľ nežiadal žiadne doklady (potvrdenie o príjme, doklady o jej výdavkoch). Zároveň z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní vyplynulo, že v tejto listine sú uvedené údaje, ktoré mal postupca priamo od žalovanej (čiže ide o údaje deklarované iba žalovanou), s tým, že zákon neukladá žalobcovi povinnosť skúmať konkrétne mesačné výdavky, napr. na plyn, elektrinu, vodu, ošatné, atď., a preto zohľadnil minimálne životné mesačné nároky, ktoré sú opatrením NBS prezentované ako paušálna suma životného minima. Samotné vyplnenie tlačiva „Výpočet primárnej návratnosti“ nie je dostatočné. Vyššie uvedené nenasvedčuje v prospech toho, že veriteľ disponoval potrebnými informáciami v rozhodnom období, tzn. v čase pred uzavretím zmluvy, bez pripojenia výstupov z ktorých tabuľka čerpá, čo zásadne spochybňuje hodnovernosť údajov v nej zodpovedajúcich času poskytnutia úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, vychádzajúc z jeho znenia, skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, teda vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti dodávateľa, pri ktorom sa nemožno uspokojiť s formalistickým prístupom spočívajúcim v dopyte na spotrebiteľa o výške jeho príjmu (dokonca bez vyžiadania si od neho túto skutočnosť preukazujúcej listiny - potvrdenia o príjme), bez preukázania získavania informácií o relevantných skutočnostiach tiež z iných dostupných zdrojov a bez následného aktívneho získavania potrebných informácií zo strany dodávateľa a ich následnej analýzy a vyhodnotenia, ktorú reálnu činnosť žalobca nepreukázal, a ktoré z hľadiska svojho zmyslu a účelu predpokladá splnenie si povinnosti danej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (takéto doklady nie sú súčasťou spisového materiálu). Ďalším nedostatkom pri skúmaní bonity žalovanej je, že nedošlo ku skutočnému overeniu výdavkov na jej strane. Veriteľ neskúmal skutočné výdavky na strane spotrebiteľa. Nie je jasné aké výdavky na živobytie mal spotrebiteľ, aké náklady mal na bývanie a titulom vyživovacej povinnosti (aj zo súdom zadanej lustrácie vyplynulo, že žalovaná je rozvedená a má 1 dieťa). Uvedené skutočnosti žalobca neskúmal napriek tomu, že spotrebiteľ podľa listiny výpočet primárnej návratnosti uviedol, že je rozvedený, počet členov domácnosti 1. Zisťovanie skutočných výdavkov žalovanej na živobytie nemožno bez ďalšieho nahrádzať údajom o životnom minime. Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z ust. § 7 ods. 27 posledná veta ZoSÚ vyplýva, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho ktorého spotrebiteľa. Súd nemal za preukázané, že by veriteľ v čase poskytnutia úveru mal vedomosť o majetkových pomeroch spotrebiteľa, teda kde táto bývala, aké výdavky spojené s ubytovaním uhrádzala, resp. jej výdavky na dieťa a taktiež nepreukázal ani iné zistenia o jej výdavkoch predstavujúcich uspokojovanie základných životných potrieb. Súd zdôraznil, že výdavky na živobytie nemožno stotožňovať so životným minimom, nakoľko takýto pohľad je nereálny. V súvislosti s príjmom žalovanej, žalobca síce súdu uviedol, že príjem žalovanej bol 762 eur (žalovaná ho mala deklarovať a postupca pretaviť do listiny označenej ako výpočet primárnej návratnosti, a tiež ho mal preveriť na základe interných informácií). Listinu výpočet primárnej návratnosti však žalovaná nepodpísala a žalobca žiadne interné doklady/výstupy ohľadne jej príjmu nepredložil. Pokiaľ žalobca argumentoval, že príjem žalovanej overil dopytom do Sociálnej poisťovne, uvedené nepreukázal (predložením výstupu z príslušnej databázy). Rovnako tak nepreukázal, že veriteľ nahliadal do príslušných úverových registrov ohľadne peňažných záväzkov žalovanej, pretože nepredložil žiadne relevantné výstupy z príslušných registrov.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania súd konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo sa týka skúmania príjmu, pravidelných výdavkov spotrebiteľa pred samotným uzavretím uvedenej úverovej zmluvy a o úverovom zaťažení s ich následným vyhodnotením. Nepreukázal nahliadnutie do databáz úverových registrov a databáz bánk za účelom skúmania výdavkov spotrebiteľa, nepredložil výpisy z týchto databáz, nevyhodnotil dôsledne životné minimum vo výške 200 eur, pretože toto životné minimum bolo kvalifikované zároveň ako výdavky na živobytie žalovanej, čím sa diskvalifikoval reálne z možnosti seriózne bonitu žalovanej analyzovať a následne vyhodnotiť s cieľom získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy, obzvlášť za situácie, že žalovanej mal byť poskytnutý úver i na konsolidáciu jej existujúcich záväzkov. Na základe vyššie uvedeného mal za nepochybné, že veriteľ pri preverovaní bonity (ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti) nepostupoval s odbornou starostlivosťou (ako starostlivosťou vyžadujúcou aktivitu veriteľa, a nie iba sofistikovane vykonaný postup, výsledkom ktorého je poskytnutie úveru nebonitnej osobe javiacej sa ako osoba, u ktorej možno riadne splácanie úveru predpokladať), čoho výsledkom je, že poskytnutý úver je bez úrokov, bez poplatkov a k jeho platnému predčasnému zosplatneniu nedošlo. Postup, a teda aj podmienky platnosti postúpenia pohľadávky zo

spotrebiteľského úveru sú uvedené v ust. § 17 ZoSÚ. V prejednávanej veci dospel súd k záveru, že k platnému predčasnému zosplatneniu úveru nedošlo, a keďže konečná splatnosť úveru bola určená dňom 15.9.2026, nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia dňa 22.6.2021, a tak aktívna vecná legitímácia žalobcovi nesvedčí, čo nevyhnutne vedie k zamietnutiu žaloby.

Napokon súd prvej inštancie dôvodil, že týmto rozhodnutím sa konanie končí, a preto rozhodol postupom podľa ust. § 262 ods. 1 CSP aj o nároku na náhradu trov konania. Žalovaná má voči žalobcovi podľa ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania (preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky), keďže bola v spore v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať, ani ich strany netvrdili (§ 257 CSP). Nakoľko však žalovanej preukázateľne žiadne trovy konania (ani pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní) nevznikli, súd rozhodol o tom, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku zjavne v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v celom rozsahu, priznaním žalobcovi nároku na náhradu trov konania v konaní pred prvoinštančným súdom a nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Nestotožnil sa s názorom okresného súdu, v zmysle ktorého právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s., ďalej aj ako „postupca“ alebo „veriteľ“), skúmal bonitu klienta len formálne a nie s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, žalobca má za to, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver (t. j. pri posudzovaní bonity) bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti postupcu, ktorú mu ukladalo vtedy platné a účinné znenie príslušných ustanovení zákona. Pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, informácie poskytnuté žalovaným, vrátane údajov z úverového registra. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Rovnako sa nestotožnil so závermi súdu, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že veriteľ nemal postupovať s odbornou starostlivosťou, že nemohlo dôjsť ani k jednorazovému zosplatneniu úveru a teda pohľadávku postupcu na žalobcu nebolo možné postúpiť pre rozpor s ust. § 17 ZoSÚ. Postupca mal v čase uzatvorenia zmluvy dostať údaje o žalovanom, kedy s odbornou starostlivosťou vyhodnotil schopnosť spotrebiteľa splácať úver podľa ust. § 7 a nasl. ZoSÚ. Výsledkom bola jednoznačná schopnosť splácať spotrebiteľský úver, čo žalobca v konaní preukazoval aj Výpočtom primárnej návratnosti (kalkulácia ukazovateľa schopnosti splácať), z ktorých mal postupca prehľad o žalovanej príjmoch, výdavkoch, rodinnom stave a nahliadnutia do príslušných databáz. Skutkové tvrdenia žalobcu neboli počas celého konania sporné a žalovaná naopak, zostala v celom konaní pasívna a skutkové tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nerozporovala (robil tak výlučne vo veci konajúci súd). Žalovaná čerpala úver v sume 10.000 eur, z ktorého splatila len sumu 1.919,08 eur, teda ani nie celú istinu. Aj keby teoreticky došlo k sankcii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, tak žalobcovi vznikol nárok v sume minimálne rozdielu medzi celkovou čerpanou sumou a súčtom úhrad žalovaného. Postupca skúmal bonitu žalovanej tak skúmaním príjmov, výdavkov a rodinného stavu ako i nahliadnutím do príslušných úverových databáz (úverových register, sociálna poisťovňa). Ak veriteľ skúmal bonitu aspoň jedným zo spôsobov nemohlo dôjsť k sankcii o potenciálnej bezúročnosti a bez poplatkovosti, resp. vôbec k porušeniu žiadnej povinnosti. Citoval § 7 ods. 1, 2, ods. 16, ods. 17 písm. b/, § 11 ods. 2 ZoSÚ. Spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ sa považuje a) posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo b) bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na základe citovaných ustanovení je zrejmé, že pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným z vyššie uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra) spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že na to, aby veriteľ bol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové zaplatenie spotrebiteľského úveru, je nutné, aby v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ konal s odbornou starostlivosťou. V posudzovanom prípade má žalobca za to, že v danom prípade boli zo strany veriteľa – postupcu splnené všetky povinnosti, ktoré mu ukladá zákon v podobe ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ pre dodržanie odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity klienta. Nakoľko veriteľ posudzoval bonitu spôsobmi uvedenými v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, potom nemohlo dôjsť vôbec k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Podľa čl. 2 bod 2.1. OP: „Banka pred poskytnutím Úveru skúma Bonitu.“ Podľa čl. 2 bod 2.3. písm. a) OP: „Podmienky pre poskytnutie Úveru sú: Dlížník predložil

doklady požadované Bankou, najmä doklady o Bonite (napr. potvrdenie zamestnávateľa o výške príjmu, daňové priznanie, výkaz o majetku a záväzkoch) a doklady, ktoré preukazujú existenciu a hodnotu predmetu Zabezpečenia.“ V zmysle vyjadrenia žalobcu zo 17.1.2023 a vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 24.1.2023 a dňa 14.11.2024 je zrejmé, že postupca pred poskytnutím úveru vyhodnotil bonitu klienta – a to dopytom do úverového registra a na základe interných informácií postupcu, podľa ktorého postupca overil čistý príjem žalovaného, a to aj dopytom do Sociálnej poisťovne, pričom zároveň nezistil dôvod na zamietnutie žiadosti o spotrebiteľský úver - t. j. v súlade s ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. Takýto spôsob skúmania bonity žalovaného nemožno považovať za postup v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď postupca disponoval relevantnými údajmi dostačujúcimi na zhodnotenie bonity klienta podľa ust. § 7 a nasl. ZoSÚ. V zmysle výpočtu primárnej návratnosti dlhu ukazovateľ schopnosti splácať úver vyšiel v hodnote 0,45, pričom tento nesmel prekročiť hodnotu 0,80 a teda ukazovateľ schopnosti splácať bol splnený (výška reálnej vypočítanej rezervy je vyššia ako minimálna požadovaná výška). Vyššie uvedené skutočnosti ohľadom skúmania bonity žalobca preukázal vyjadrením už v priebehu súdneho konania, a rovnako tak na súdnych pojednávaní. Skutkové tvrdenia strán sporu neboli sporné počas celého konania a rozporoval ich výlučne vo veci konajúci súd. Podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia má však žalobca za to, že súd opätovne nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy (ktoré neboli nikým spochybnené), čím dospel i k nesprávnemu záveru o tom, že postupca zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a svoje povinnosti porušil, čím mali byť naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa ust. § 11 ods. 2 zákona prvá veta ZoSÚ, t. j. v prípade ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ overil dopytom do úverového registra, z ktorého je zrejmé, že spotrebiteľ mal dva existujúce úverové vzťahy: Spotrebný úver so zostatkom 5.889,10 eur s mesačnou splátkou 110,20 eur, existujúce splátky vo výške 33 eur. Účelom poskytnutého úveru bolo aj predčasné splatenie pôvodného spotrebného úveru vtedy s aktuálnym zostatkom 5.889,10 eur. Nakoľko úverom, ktorý je predmetom tohto konania, bol v zmysle čl. II ods. 1 Zmluvy o úvere vyplatený spotrebný úver vtedy s aktuálnym zostatkom 5.889,10 eur veriteľ počítal pri posudzovaní bonity s mesačným úverovým zaťažením vo výške 33 eur, nakoľko tento úver bol jediným existujúcim úverom, ktorý naďalej existoval po poskytnutí úveru. Žalovaná pred poskytnutím úveru deklarovala príjem vo výške 762 eur, ktorý postupca na základe interného postupu overil a výsledkom overenia príjmu (žalovaná mala vedený účet u postupcu a tak najlepšie poznala pravidelné príjmy žalovanej) bol jednoznačný záver o dostatočnom vymeriavacom základe spotrebiteľa a zamestnanie u zamestnávateľa G.: XX XXX XXX od 1.9.2014. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum žalovanej, keďže žalovaná uvádzala stav rozvedená a jedného člena domácnosti. Životné minimum na členov domácnosti brané do úvahy pri výpočte limitu ukazovateľa schopnosti splácať ku dňu poskytnutia úveru bolo 200 eur (199,48 eur pre spotrebiteľa). Okresný súd zároveň uviedol, že „samotné vyplnenie tlačiva „Výpočet primárnej návratnosti“ nie je dostatočné“. Okresný súd však vôbec neuvádza v čom táto nedostatočnosť spočíva. Z uvedeného dokladu vyplývajú tak údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinného stavu ako i nahliadnutie do príslušných databáz. Pre žalobcu je nepochopiteľné, keď súd za nespornosti skutkového stavu daný dokument nepovažuje za dostatočný, keď z neho vyplývajú všetky informácie potrebné na výpočet primárnej návratnosti úveru podľa ust. § 7 a nasl. ZoSÚ. Nie je tak správny ani záver súdu, že by nemal disponovať potrebnými informáciami v rozhodnom období (bod č. 33 napadnutého rozhodnutia), keď ich hodnovernosť spochybňoval jedine vo veci konajúci súd. Ani v súčasnosti, po niekoľkonásobnom sprísnení podmienok poskytovania úverov, nie sú povinní žiadať preukazovanie konkrétnych mesačných nákladov (napríklad faktúrami za telefón, bývanie a pod.). Uvedené nie je realizované jednak z dôvodu zachovania transparentnosti – inak by žiadateľovi o úver postačovalo zatajiť existujúce výdavky na zlepšenie svojej platobnej kapacity a jednak z dôvodu relatívne častých zmien týchto nákladov v čase. Žalobca zastáva názor, že uplatňovanie paušálnych výdavkov, ktoré nie sú nižšie ako životné minimum na žiadateľa o úver, v rámci overovania platobnej kapacity spĺňa predpoklady postupu s odbornou starostlivosťou. Výpočet disponibilného zostatku z príjmu bol realizovaný v zmysle Vyjadrenia zo dňa 17.01.2023 nasledovne: ukazovateľ schopnosti splácať = $DSTI$, $DSTI = (202,21 \text{ eur}) / (762 \text{ eur} - 312,40 \text{ eur})$, $DSTI = 0,45$. S poukazom na § 2 ods. 5 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej ako „Opatrenie“) ukazovateľ schopnosti splácať úver nesmel ku dňu uzavretia úveru prekročiť hodnotu 0,80, nakoľko veriteľ bol v čase poskytnutia úveru povinný zohľadniť povinnú rezervu vo výške 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu. Pri posudzovaní žiadosti o úver bola v rámci mesačných

nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb žiadateľa o úver braná do úvahy paušálna suma výdavkov vo výške 20% rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa a členov jeho domácnosti, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť v súlade s Opatrením. Nakoľko výsledok DSTI bol 0,45 a nepresiahol tak hodnotu 0,80 možno konštatovať, že postupca bol oprávnený poskytnúť žalovanému úver, nakoľko pri skúmaní bonity žalovaného postupoval riadne a s odbornou starostlivosťou, a to vzhľadom aj na vyššie uvedený výpočet, ktorý bol bližšie špecifikovaný už vo vyjadrení žalobcu. Žalobca zastáva názor, že poskytovateľ úveru postupoval s odbornou starostlivosťou v súlade s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ a zbral do úvahy všetky informácie, ktoré mu toto ust. ukladá vziať do úvahy. ZoSÚ ukladá povinnosti aj spotrebiteľovi, a to aj v súvislosti s poskytnutím údajov o jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver, a to konkrétne v ust. § 7 ods. 2 ZoSÚ. Žalobca považuje za preukázané, že súd opätovne nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy aj s ohľadom na určité konštatácie súdu, že dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľove náklady na živobytie, čo považuje žalobca za spôsob vybočujúci, resp. výrazne prekračujúci rámec zákona. Zákon totiž jednoznačne upravuje aké parametre platobnej schopnosti spotrebiteľa je dodávateľ povinný skúmať a ako ich neskúmanie sankcionuje. Pokiaľ však súd arbitrálne a jednostranne dopĺňa podmienky o také, ktoré zákon neuvádza, takýto postup nemá podľa názoru žalobcu oporu v zákone, ani v základných princípoch spravodlivého procesu a dochádza tak zo strany súdu jednak k nesprávnemu právnomu posúdeniu, ale aj k neprimerane extenzívnemu výkladu zákona, ktorým sa v konečnom dôsledku znemožňuje žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca má za to, že pôvodný veriteľ disponoval pred poskytnutím úveru dostatočnými a overenými informáciami, na základe ktorých bol schopný získať objektívny obraz o žalovanej finančnej situácii a jej schopnosti predmetný úver splácať, a preto je názoru, že pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta dostatočne. Ak by tomu tak nebolo (bonitu klienta by nedostatočne overoval), išiel by tým predsa sám proti sebe, nakoľko by sa nechcene vystavil riziku platobnej neschopnosti žiadateľa o úver, nad čím sa súd v rámci svojho právneho posúdenia v týchto intenciách ani nezamýšľal. V tejto súvislosti žalobca poukázal na aj na aktuálnu rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, z ktorých príkladmo vyberal a citoval z uznesení Krajského súdu v Trnave z 9.10.2024 sp. zn. 24CoCsp/26/2024, sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.05.2022, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/233/2019 z 11.06.2020. Na základe uvedeného právne uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu vykonal skúmanie bonity žalovaného v príslušnom registri a dopytom do Sociálnej poisťovne, v dôsledku čoho postupoval postupca v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou a dostatočne preskúmal bonitu žalovaného. Žalobca považuje odôvodnenie konajúceho súdu za arbitrálne nakoľko vo svojom odôvodnení nezohľadňuje ust. § 7 ods. 2 ZoSÚ, ale naopak sankcionuje len veriteľa, čím poskytuje neprimeranú ochranu žalovanej. Žalobca už v priebehu konania relevantným spôsobom súdu ozrejmlil, akým spôsobom skúmal právny predchodca žalobcu bonitu klienta pred poskytnutím splátkového úveru, pričom úverová história klienta bola overená dopytom aj do úverového registra. Napriek tomu uvedené odôvodnenie súdu konštatuje nedodržanie odbornej starostlivosti pri skúmaní spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, preto žalobca považuje napadnuté rozhodnutie aj za nepreskúmateľné. Žalobca v tejto súvislosti poukázala a citoval z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.09.2022 s tým, že má za to, že pôvodný veriteľ disponoval pred poskytnutím úveru dostatočnými a overenými informáciami, na základe ktorých bol schopný získať objektívny obraz o žalovaného finančnej situácii a jeho schopnosti predmetný úver splácať, a preto je názoru, že pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta dostatočne. Ak by tomu tak nebolo (bonitu klienta by nedostatočne overoval), išiel by tým predsa „sám proti sebe“, nakoľko by sa nechcene vystavil riziku platobnej neschopnosti žiadateľa o úver, nad čím sa súd v rámci svojho právneho posúdenia v týchto intenciách ani nezamýšľal.

K nesporným skutkovým tvrdeniam podľa ust. § 151 ods. 1 CSP a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces žalobca uviedol, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces je okrem iného aj kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle ako aj právo na riadne vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. Žalobca má za to, že uvedený odvolací dôvod bol okresným súdom naplnený hneď niekoľkokrát. V konaní je podľa názoru žalobcu nesporné, že právny predchodca žalobcu pri skúmaní schopnosti splácať úver postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou dostatočne preskúmal bonitu žalovanej. Žalovaná uvedené nespochybnila, na ani jedno zo súdnych pojednávaní sa nedostavila, svoju účasť žiadnym spôsobom neospravedlnila ani nepožiadala o odročenie pojednávania, k veci sa nijako písomne nevyjadřila ani nepredložila žiadne nové dôkazy - teda sa v konaní žiadnym spôsobom nevyjadřila a bola absolútne pasívna. Pasivita sporovej strany môže predstavovať sankciu v podobe rýchlej straty sporu. Žalobca citoval § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP, poukázal na odbornú literatúru ako aj zmysel základných

princípov civilného sporového konania. Prijatím nových civilných kódexov došlo k zásadnej úprave civilného sporového konania. Už samotnými pojmami procesný útok a procesná obrana zákonodarca zdôrazňuje kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Ustanovenia § 149 až 154 CSP predstavujú inštitucionálne prehĺbenie sporovosti konania upraveného v civilnom kódexe, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a z hospodárneniu sporového konania. Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP) alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti žalobca poukázal na ust. § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle ustanovenia § 296 CSP. Žalobcom tvrdené skutkové tvrdenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté. Pokiaľ súd v odôvodnení rozsudku uvádzal rôzne tvrdenia, ktorými spochybňoval tvrdenia žalobcu, že právny predchodca žalobcu bonitu žalovaného overoval postupom vyžadovaným zákonom, žalobca takéto úvahy súdu považuje za ničím nepodložené, neopodstatnené a tendenčné konštatácie, ktorými súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať tvrdenia žalobcu za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. I napriek tomu, že skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou pred poskytnutím úveru nebolo zo strany žalovanej žiadnym spôsobom v konaní spochybnené, súd skúmanie bonity žalovanej žalobcom z vlastnej iniciatívy spochybnil a na pojednávaní, ktoré sa konalo 8.12.2022 vyzval žalobcu, aby v lehote do 18.1.2023 predložil súdu výpis z účtu, vrátane tvrdení ku konaniu postupcu s odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru. K výzve súdu sa žalobca vyjadril prostredníctvom Vyjadrenia, v ktorom riadne preukázal, že postupca pred poskytnutím úveru žalovanej pri skúmaní jeho schopnosti splácať úver postupoval s odbornou starostlivosťou presne tak, ako mu to kladie za povinnosť ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ. Súd napriek tomu, že žalovaná skutkové tvrdenie ohľadom zisťovania bonity nepoprela ani nespochybnila a žalobca v konaní preukázal postupovanie pri skúmaní bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou žalobu zamietol. Na základe vyššie uvedeného žalobca považuje za preukázané, že nakoľko žalovaná bola v celom konaní pred súdom prvej inštancie pasívnou stranou sporu, nemožno hovoriť o akomkoľvek účinnom popretí a je potrebné sa zamerať na faktický stav, t.j. že žalovaná sa k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadrila. Pokiaľ sa žalovaná k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadrila, je potrebné v zmysle vyššie citovanej odbornej literatúry, gramatického a logického výkladu ustanovenia § 151 ods. 1 CSP považovať skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom skúmania bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou za nesporné. Otázka skúmania bonity je podľa názoru žalobcu otázkou skutkovou, pričom v konaní tvrdil a tvrdí, že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade so zákonom a bonity žalovanej náležite skúmal. Žalovaná predmetné skutkové tvrdenie žalobcu žiadnym kvalifikovaným spôsobom nepoprela, pričom v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP je vylúčený akýkoľvek iný výklad, ako ten, že predmetné skutkové tvrdenie žalobcu je potrebné považovať za nesporné. Uvedený právny názor žalobcu je zároveň v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, z ktorej žalobca vybral a citoval z uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/3/2022 z 27.5.2022, z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Cob/82/2021 z 28.4.2022 a z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/4/2021 z 28.2.2022. Na základe vyššie uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že v danom prípade okresný súd favorizoval žalovanú a prebral jej právne zastupovanie, keď jej poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené žalobca považuje za preukázané, že postupca postupoval v rámci predzmluvných vzťahov s odbornou starostlivosťou a k hrubému porušeniu ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ nedošlo. Postupca, resp. žalobca náležite tvrdil skutkové tvrdenia a tieto boli v konaní pred okresným súdom aj riadne preukázané listinnými dôkazmi. V zmysle vyššie uvedených skutočností a vzhľadom na to, že postupca pri zisťovaní bonity postupoval s odbornou starostlivosťou, čo aj hodnoverne viackrát v

priebehu konania preukázal, má za to, že medzi žalobcom a postupcom prišlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a teda že žalobca je v tomto konaní bez pochyby aktívne vecne legitimovaný.

3. Ďalšie podania strán už v odvolacom konaní neboli doručené.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bol nárok žalobcu proti žalovanej na zaplatenie sumy 8.711,94 eur s príslušenstvom, titulom zosplatneného úveru, ktorá pohľadávka mala byť žalobcovi postúpená pôvodným veriteľom.

Súd prvej inštancie tentoraz napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom I. žalobu zamietol; II. žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť správnosť postupu súdu prvej inštancie a napadnutého (v poradí druhého) rozsudku súdu prvej inštancie.

6. Súd prvej inštancie žalobu zamietol na základe jeho záveru, že veriteľ pri preverovaní bonity (ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti) žalovanej nepostupoval s odbornou starostlivosťou (ako starostlivosťou vyžadujúcou aktivitu veriteľa, a nie iba sofistikovane vykonaný postup, výsledkom ktorého je poskytnutie úveru nebonitnej osobe javiacej sa ako osoba, u ktorej možno riadne splácanie úveru predpokladať), čoho výsledkom je, že poskytnutý úver je bez úrokov, bez poplatkov a k jeho platnému predčasnému zosplatneniu nedošlo, a keďže konečná splatnosť úveru bola určená dňom 15.9.2026, nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia dňa 22.6.2021, a tak aktívna vecná legitimácia žalobcovi nesvedčí.

Odvolateľ/žalobca namietal, že v konaní je podľa jeho názoru nesporné, že právny predchodca žalobcu pri skúmaní schopnosti splácať úver postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou dostatočne preskúmal bonitu žalovanej. Žalovaná uvedené nespochybnila, na ani jedno zo súdnych pojednávani sa nedostavila, svoju účasť žiadnym spôsobom neospravedlnila ani nepožiadala o odročenie pojednávania, k veci sa nijako písomne nevyjadrila ani nepredložila žiadne nové dôkazy - teda sa v konaní žiadnym spôsobom nevyjadrila a bola absolútne pasívna. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať tvrdenia žalobcu za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať tvrdenia žalobcu za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru s odbornou starostlivosťou skúmal schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Postupca pri zisťovaní bonity postupoval s odbornou starostlivosťou, čo aj hodnoverne viackrát v priebehu konania preukázal, má za to, že medzi žalobcom a postupcom prišlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a teda že žalobca je v tomto konaní bez pochyby aktívne vecne legitimovaný.

Odvolací súd k týmto námietkam odvolateľa uvádza nasledovné:

K argumentácii žalobcu v odvolaní o absencii kvalifikovaného popretia tvrdení žalobcu zo strany žalovanej v danom spore, odvolací súd zotrváva na svojich záveroch uvedených v predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 14.5.2024 č. k. 10CoCsp/19/2023-206, 6. bod odôvodnenia): Zmyslom procesnej úpravy spotrebiteľských sporov (ako sporov s ochranou slabšej strany) podľa § 290 CSP a nasl. je ochrana a posilnenie procesného

postavenia spotrebiteľa nie dodávateľa. Princíp kontradiktórnosti konania (čl. 8), v zmysle ktorého sú strany povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi (v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu) je v spotrebiteľských sporoch oslabený. Tento princíp súvisí s unesením bremena tvrdenia a bremena dôkazu, ktoré sú nevyhnutné pre úspech v spore. V spotrebiteľských sporoch však v zmysle § 295 CSP platí, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o preukázanie aktívnej vecnej legitímácie, ktorú súd skúma ex offa (z úradnej povinnosti), niesol žalobca bremeno tvrdenia ako i dôkazné bremeno preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. S poukazom na vyššie uvedené nemohla obstať odvolacia argumentácia žalobcu o nesplnení si povinnosti tvrdenia, ako ani dôkaznej povinnosti zo strany spotrebiteľa (v zmysle § 295 CSP súd môže považovať aj vykonanie dôkazného prostriedku za nevyhnutné v prípade vyvrátenia skutočností preukazovaných stranou dodávateľa, môže tak z vlastnej iniciatívy bez návrhu vykonať dôkazy, ktoré budú v prospech spotrebiteľa).

V rozhodnutí zo dňa 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 (publikovanom v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súd Slovenskej republiky pod č. 6/2022) NS SR zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, v rozhodnom znení: Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením člena časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu (podľa poznámky 87ac - § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. (podľa poznámky 87ad - § 20 ods. 6 a 8 zákona č. 90/2016 Z.z.) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením člena časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Podľa § 53 ods. 9 O.z. v rozhodnom znení, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 O.z. v rozhodnom znení, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachováva všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat' voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu

a súčasne normuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

Rozhodnutie NS SR z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018, jednoznačne stanovilo, že zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 súčasne veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona musí banka a) písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b) ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže uplynutím uvedených 90 dní pohľadávku postúpiť. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 O.z. pre rozpor so zákonom (nasledované ďalej napr. v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/26/2017, 4Cdo/83/2021, 5Cdo/36/2020, 4Cdo/162/2020). Vyššie uvedené zákonom stanovené špeciálne podmienky musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, keďže zákon o bankách je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom. Ak by tieto podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt neboli splnené, jedná sa o postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 O.z. vylúčené (zakázané), v dôsledku čoho ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 O.z. Inak povedané, citované ust. § 92 ods. 8 ZoB dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu v zmysle citovaného ustanovenia je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné a zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 O.z. (nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi). V čase predchádzajúceho rozhodovania odvolacieho súdu v predmetnej veci nebola ešte ustálená rozhodovacia prax v otázke potreby konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie v zosplatňujúcom úkone, avšak aktuálne je už rozhodovacia prax ustálená, keďže podľa judikátu R 34/2025 „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ /uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022/

Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (22.6.2021) umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v predmetnom prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky z úverovej zmluvy, išlo preto o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 O.z. Totiž ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade platne zosplatniť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB (sp. zn. 1VCdo/4/2025). Obdobne v rozsudku NS SR z 15.12.2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, publikovaného pod R 4/2021, bol vyslovený názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB, oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná. Konečná splatnosť predmetného úveru v zmysle Zmluvy o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) /úver č. 5149165703/ zo 7.9.2018 (uzavretej medzi bankou - Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalovanou ako dlžníkom), ktorou súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, bola dojednaná na deň 15.9.2026. Listina „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ /týkajúce sa úveru č. 5149165703/ z 11.8.2020 (ktorej odosielateľom bola Slovenská sporiteľňa, a. s., adresátom žalovaná a doručená bola žalovanej podľa pripojenej doručky dňa 17.8.2020), ktorou vykonal dokazovanie súd prvej inštancie, neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, teda nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 O.z. v rozhodnom znení). Tento právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitým, sankcionovaným neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 O.z.) /porovnaj R 34/2025 vyššie citovaný/. Odvolací súd bol preto názoru, že tu bol dôvod neplatnosti postúpenia predmetnej pohľadávky, a to neplatné zosplatnenie úveru. Žalobca nepreukázal, že došlo k platnému právnemu úkonu o predčasnej splatnosti úveru poskytnutého žalovanej, pričom bez jeho preukázania

nemožno považovať za platné postúpenie predmetnej bankovej pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd prišiel rovnako ako súd prvej inštancie k záverom o neplatnosti predčasného zosplatnenia predmetného úveru a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom spore i keď na základe odlišného právneho posúdenia ako súd prvej inštancie, vychádzajúceho však z rovnakých zákonných ustanovení, ktoré na vec aplikoval aj súd prvej inštancie.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami dospel k záveru (i keď na základe iného právneho posúdenia veci ako súd prvej inštancie), že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, z ktorého dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho, konkrétnymi odvolacími námietkami nespochybneného rozhodnutia o náhrade trov konania.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Vzhľadom k tomu, že žalovanej (ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech) trovy v tomto odvolacom konaní nevznikli (žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, do odvolacieho konania sa nezapojila, z obsahu spisu nevyplýva, že by jej v odvolacom konaní trovy vznikli), o náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov tohto odvolacieho konania (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018).

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)